

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νᾶζιζα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Πρώτη τοῦ Ἰουνίου,
καὶ σὺναψις δανείου.

Σαράντα πέντε ποῦντος καὶ τρακόδα,
ξεραίνεται' ἐκ τῆς ζέσθης κάθε γλῶσσα.

Πῦρ καὶ φλόγα πνέων ψάλλω ἔτος νέον.

Ἄν, ὡς πιστεύω πάντοτε, φιλαναγνῶσται εἰσθε
βεβαίως τὸν Μπερτόδουλον ἐκεῖνον ἐνθυμεῖσθε.
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀναιδὴς, ἐπαίτης μὲ ἀξίαν,
μουντζώσας ὅλην τῆς Αὐλῆς τὴν ἐθιμοταξίαν,
ἐμπῆκε μὲ τὰ τέσσερα καὶ μὲ τὰ πισινὰ του
εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Μεγαλειοτάτου.

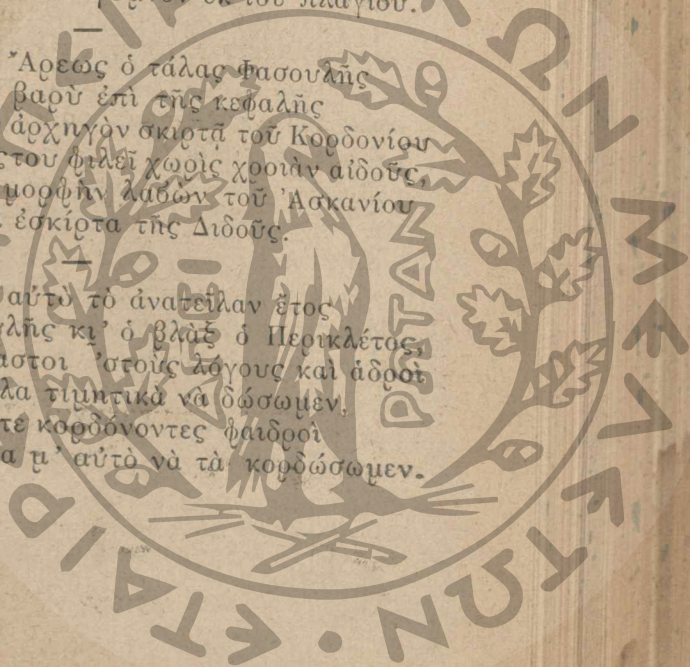
Καὶ ὁ Ῥωμῆος, ὁ τοὺς νεφροὺς ἐτάζων τῶν
[ἀνθρώπων,
πιστότατα μιμούμενος αὐτὸν τὸν καραγκιόζην,
τοὺς Ἑλλήνας του χαιρετᾷ κατὰ τοιοῦτον τρόπον,
ἂν καὶ ὁτὸν χαρακτῆρα του καθόλου δὲν ἀρμόζει,
καὶ τρέχει μὲ τὰ πισινὰ καὶ σκύβει μὲ τὰ τέσσαρα
ἐμπρὸς εἰς κάθε ἄρχοντα, ἐμπρὸς εἰς κάθε Καίσαρα.

Χρόνοι ἐπέταξαν ἐπτὰ σὰν νᾶταν μιὰ ἡμέρα...
ἔτσι ὁ χρόνος γρήγορος διαβαίνει καὶ περνᾷ
δι' ὅσους προωρίσθησαν νὰ κοπανοῦν ἀέρα
καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἑξενόιστοι ν' ἀπλώνουν τραχανά.
καὶ τώρα εἰσερχόμενος ὁτὸν ὀγδοόν του χρόνον
δὲς χαιρετᾷ τοὺς Ἑλλήνας, τρεῖς χαιρετᾷ τὸν θρόνον.

Ἀποκαμὼν ἐκ τῶν δεινῶν πολεμικῆς εἰρήνης,
μὲ σώματος καὶ πνεύματος πολλὴν ἀδυναμίαν
ζητεῖ ὀλίγην ἐμπνευσιν ἐκ τῆς Θεᾶς ἐκεῖνης,
ποῦ στέκεται ὑψηλὰ ὑψηλὰ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν,
κι' ἐξάπτουσα τὰς κεφαλὰς διὰ πυρὸς ἀγίου
προσβλέπει εὐμελῇ Θεὸν γυμνὸν ἐκ τοῦ πλαγίου.

Μὲ τὴν μορφήν τοῦ Ἀρεῶς ὁ τάλας Φασουλῆς
καὶ μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἐμπρὸς ὁτὸν γαῦρον ἀρχηγὸν σκιρτᾷ τοῦ Κορδονίου
καὶ τῆς μπαρμπέταις του φιλεῖ χωρὶς χροῖαν αἰδοῦς,
καθὼς ὁ Ἑρῶς τὴν μορφήν λαβὼν τοῦ Ἀσκανίου
ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα ἐσκίρτα τῆς Διδούς.

Ἐλπίζομεν καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἀνατεῖλαν ἔτος
νὰ φλυαρῇ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάξ ὁ Περικλῆτος,
νὰ φαίνωνται ἀκούραστοι ὁτὸς ἄσους καὶ ἄδρους
καὶ οὐκ ὀλίγα φάσκελα τιμητικὰ νὰ δώσωμεν,
τὸ δὲ Κορδόνι πάντοτε κορδόνοντες φαιδροὶ
εἴτε ἀργὰ ἢ γρήγορα μ' αὐτὸ νὰ τὰ κορδώνωμεν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος οἰκέτος.

Φ.-'Στὰ ὅπλα...

Π.- Τί φωνάζεις, βρέ ;

Φ.- 'Στὰ ὅπλα, Περικλέτο...

ἐπὶ τῶν ὤμων τάχιστα τὸν σάκκον σου βαλέτω.

Π.-'Αλλὰ γιατί, βρέ Φασουλῆ;

Φ.- Γιά τὴν κακὴ σου 'μέρα...

ἀπὸ μπαρουτι καὶ καπνὸ μυρίζ' ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ διεδόθη πάραυτα εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν
πῶς προχωροῦν οἱ Βούλγαροι πρὸς τὴν Μακεδονίαν
κι' ἐπίσθησαν μὲ τὴν φυλὴν ἐκείνην τῶν Πομάκων
καὶ ὡς ἐκ τούτου φαίνεται πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκον.

Π.- Μίλα καλὰ, βρέ Φασουλῆ...

Φ.- Σοῦ ὀμιλῶ σπουδαίως...

θαρρῶ πῶς πάλιν πόλεμος ἐπικεῖται ραγδαίως,
καὶ μόλις ἔμαθα κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν
ἀμέσως μὲ πολεμικὴν ὥπλισθην πανοπλίαν
ἐκ φόβου μὴ ὁ πόλεμος εἰς τὸ φτερό δὲν μ' εὔρῃ,
μὰ πῆρα καὶ ψαρόκολα καμπόση καὶ ἀλευρι
κι' ἐπῆγα 'στὸν Πρωθυπουργὸ μὲ μάτι πυρωμένο
νὰ τοῦ κολλήσω, Περικλῆ, τὸ χέρι τὸ κομμένο,
γιὰ νὰ μ'πορέσῃ μὲ τὰ δαδὸν πόλεμο νὰ κἀνῃ...

Π.- Μίλα καλὰ...

Φ.- Σοῦ ὀμιλῶ σπουδάζων, μπεχλιβάνη.

Ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ὑπὲρ ποτε γλυκὺς,
ἐκύνταζε τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς,
ἐκεῖνα ποῦ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Σπάθη τῶρα
καὶ περὶ τούτων, Περικλῆ, Π ρ ω τ ῆ ς φύλλον ὄρα.
'Πῆρα λοιπὸν τὸ φλούγκελχορν ἀπὸ τὸν Θεόδωρῃ
κι' αὐτὰ μὲ ἤχο πλάγιον τοῦ εἶπα καὶ βαρύ :
«Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε τὸ Τσούστικο ἀσκέρι
νὰ προχωρήσῃ 'στ' ἄγια τῶν Μακεδόνων μέρη
τῶρα ὅπου σοῦ 'πέρασε ἡ τοῦ πολέμου λόξα
κι' ὠφώθη μισσοῦρανα ἡ ζηλευτὴ σου δόξα,
τῶρα ποῦ τρέχει ἐμπροστὰ Κορδόνι τὸ Κυβέρνο
κι' ἀρχίζω κτήματα κι' ἐγὼ 'στὸ Φάληρο νὰ πέρνω,
τῶρα ποῦ μᾶς ἐλύσσαξε τὸ καῦμα τοῦ 'Ηλίου
καὶ στρίβουν βίδες δυναταὶ παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
ποῦ ψῆνει τὸν πλανήτην μας κι' ὁ δίσκος τῆς Σελήνης
καὶ τρέχομεν εἰς τὰ λουτρά Ὑπάτης καὶ Κυλλήνης,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται ἀκίνδυνός τις βρόντος
γιὰ δακτυλίδια μερικά τῆς προσφιλοῦς Ἀρχόντως.»
Μὰ καὶ τὸ βομβαρδίνιον ἐπῆρα τὸ μεγάλο
κι' αὐτὰ μὲ ἤχον ἀρχισα βαρύτερον νὰ ψάλλω :
«Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν καὶ τὰ κηφηνάρια
μὲς 'στῶν Πομάκων, Θεόδωρῃ, νὰ πᾶνε τὰ χωριά
τῶρα ποῦ τὸ Ρωμαϊκὸ κορδόνεται καὶ χαίρει
καὶ τὰ παπούτσια ἔφαρνα ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι
ὁ πρὶν Νομάρχης ὁ τραχὺς, ποῦ δίχως νοῦ κουκουῖται

τὰ δαδὸ σου πόδια ἔβαλε σὲ τόσο δὰ παπούτσι,
καὶ ἦλθε ὁ Θανόπουλος μὲ σχέδια μεγάλα
κι' ὁ Δήμαρχος μαζί μ' αὐτὸν τὰ ἔχει μέλι γάλα,
διότι φιλοπόλιδα τὸν εἶπε καὶ εὐχότως,
ἐνῷ ἀφιλοπόλιδα τὸν ἔλεγε ὁ πρῶτος.»
Μὰ πῆρα καὶ τὸ τένορχον, τὸ ἄλτχορν, τὸ κορνέτο,
καὶ μὲ τὰ τρία ἔφαλα τοιαῦτα, Περικλέτο :
«Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ἡ φάρα τῶν Βουλγάρων
μὲς 'στῶν Πομάκων τὸ χωριὸ νὰ τρέξῃ ἄρον ἄρον
τῶρα ποῦ τάξις κυβερνᾷ τὰ πάντα κι' ἡσυγία
κι' ἐμπῆχαν κλέφταις 'στὸ μανδρὶ καὶ μὲς 'στὰ Ἐπαρχεῖα,
τῶρα ποῦ ἐτοιμάζονται κι' ἡ κάλπαις καὶ οἱ ψῆφοι
καὶ τρώγεις τὰ μανίκια σου γιὰ νὰ μὴν ἔβγουν τῆσρα,
ποῦ σφάζονται 'στὰ Σάλωνα τάρνια καὶ τὰ κριάρια
καὶ 'στὴν 'δική σου τὴν ποδιά τα πρῶτα παλληκάρια
ποῦ νέοι ψευτοπόλεμοι ἀρχίζουν τοῦ στρατοῦ
ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ γέρου Τιμηττοῦ,
καὶ σὺ τὰς νίκας χαιρετᾷς μὲ στρατηγοῦ καμάρι,
κι' ἀφίνει κάθε μέλισσα ἐκ φόβου τὸ θυμάρι,
κι' οὐδὲ βυζαίνει τὸν χυμὸ γιὰ νὰ γεννήσῃ μέλι,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο λύνονται καὶ τὰ δικά μου μέλη.
Τώρα ποῦ κι' οἱ Χαγιάμηδες, Ραββῖνοι καὶ παππάδες
ἀναχωροῦν μὲ γαλακτικά καὶ τόσοις μαστραπάδες,
καὶ πᾶνε 'στὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν
νὰ περιμένουν χάσκοντες τὸν μέλλοντα Μεσσίαν,
τῶρα ποῦ πέρνεις κτήματα καὶ σὺ 'στὴν Κηρυσιά
καὶ τρέχεις 'στοὺς λειμῶνάς της γιὰ φρέσκο καὶ δροσά,
κι' ἐκεῖ μὲ τὰ κοᾶξ κοᾶξ τῶν λιγυρῶν βατράχων
τὸ μέλλον συλλογίζεται τῶν Μαραθωνομάχων.»
Μὰ πῆρα καὶ τὴν τρόμπα τοῦ κι' αὐτὴν τὴν μπασαβιόλα,
τὸ μπάσο, τὸ εὐφώνιον, καὶ τὰ κλαρίνα ἔλα,
κι' ἀρχίζω 'στὴν διαπασῶν μὲ διαφορὸς ἤχους
νὰ ψάλλω πρὸς τὸν Θεόδωρῃ τοὺς παρακάτω στίχους :
«Εἰς τάρματα, Πρωθυπουργέ, βαρβάντο παλληκάρη,
ἄς μὴ σαπίξῃ τὸ σπαθὶ κυρμένο 'στὸ φικάρη,
παντοῦ χιλιοκέραινος ἄς βρέμεται βροντή,
ἄς γίνη ὅπως ἄλλοτε τσιφούτη πατιρντί,
καὶ μὲ τὰ βομβαρδίνια καὶ μὲ τὰς μπασαβιόλας
ὕπὸ τὰ ὅπλα κάλεσε τὰς ἡλικίας ἔλας,
ὅτι εἶπε πῶς 'Ελληνες ἐσμὲν καὶ τέκνα τῆς ἀντάρας,
καὶ βγάλε λόγους τῆς ὀραχυῆς καὶ λόγους τῆς πεντάρας.
Μαῦρο μου μάτι φλογερο καὶ κόκκινό μου χεῖλι,
ὅπου σοῦ πρέπει γιὰ φαγὶ λαχὸς μὲ πετραχήλι,
ἔδωκα νὰ 'δῇς στρατεύματα καὶ μοῦτρα χειριμπάρη,
ἔδωκα νὰ 'δῇς τὸν διάβολο, ποῦ θὰ μᾶς ξαναπαρῇ.
Σήκω μὲ μάτια τέσσερα κι' ἰδὲ καλὰ καὶ κρῖνε,
γιατί κι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ Τρικουπῆ δόλος εἶναι,
καὶ μόλις ὁ παμπόνηρος ἐπῆγε 'στὴν Σερβίαν

Ὁ Στρατηλάτης ὁ πολὺς τὸ βόμβαρδον φυσῶν
καλεῖ 'στὰ ὅπλα καὶ αὐτοὺς τοὺς λούστρους τῶν Περσῶν.

πρὸς τοὺς Πομάκους ὥρμησαν οἱ Βούλγαροι μὲ βίαν
Αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος νισάφι πιά δὲν ἔχει,
καὶ πάλι ὅπως φαίνεται κακὴ δουλειὰ σοῦ τρέχει,
κι' ἂν τὸν ἀέρα ὅπως πρὶν ἀφήσῃς νὰ σοῦ πάρῃ
τρέμω μὴν κόψῃς, Θεόδωρῃ, καὶ κάθε σου ποδάρι.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ εἶπα οὐκ ἐλίγα

κι' ἀρπάσας ἓνα βόμβαρδον 'στὸ σπῆτι μου ἐπῆγα,
ἀλλὰ 'στὸν δρόμον ἔμαθα πῶς εἶναι ἔλα φέμματα
κι' ὁ Θεόδωρῃς ἐγλύτωσε ἀπὸ πολέμους κι' αἵματα
κι' ὡς γνωστικός σαλίγκρος μὲς 'στὸ καυκὶ τρυπώνει...
Π.- Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τρόμπα καὶ τρου-
μπόνι.

Ὁ μουσηγέτης Θεόδωρῃς
μονολογῶν περιχαρῆς.

Ἐμπρός!... ἄς ξεσπαθώσωμεν εὐθὺς κατὰ τοῦ Σπάθη,
ἄς μείνῃ δίχως ὄργανον ἡ Φιλαρμονικὴ,
καὶ τῶν παθῶν τοῦ 'γρήγορα τὸν τάραχον ἄς πάθῃ
κι' ἄς λείψῃ τὸ κελάδημα κι' ἡ τόση μουσικὴ.
Ἄν ἔγει πλέον ἔλεος... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνη,
κι' ὁ Σπάθης δίχως ὄργανον κανένα θ' ἀπομείνῃ.

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
τὰ ὄργανα ποῦ τοῦδωσε ὁ πρὶν Πρωθυπουργός
ἐγὼ μὲ μίαν προσταγὴν θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω
κι' ὁ Σπάθης ὁ μουσομανῆς θὰ στέκεται ἄργος.
'Ὅποια εὐχαρίστησις κι' ἐκδίκησις μεγάλη!...
ὁ Θεόδωρῃς τὸ ἄκτι του σ' ἐκείνον θὰ τὸ βγάλλῃ.

Τελείωσαν τὰ φέμματα... τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
τὰ ξεσπαθώσω κατ' αὐτοῦ, θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω.
Αὐτός, ποῦ κατηγόρησαν οἱ Τάκηδες κι' Ἀγάθοι,
ἐκεῖνος, ποῦ τοῦ ἔπρεπε εἰς τὸν λαιμὸ θηλειά,
τοῦ Δημοσίου ὄργανα ἐχάρισε τοῦ Σπάθη
ὅπως ὕμνῃ τὴν ὁξάν του καὶ ψάλλῃ τὴν Ἑλλά.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνόσιος, ὅπου τὸ κράτος ἔλον
μὲ πανουργία μισὰς διέφθειρε καὶ δόλον,
ἐκεῖνος ἐπρόσπληθε μ' ἀναίδειαν σπανίαν
νὰ φέρῃ φάλσος δυνάτ' 'στὴν τόσῃ ἀρμονίαν.
Διέφθειρε κι' Ἀπάλλωνας, διέφθειρε καὶ Μούσας,
κι' ὅλας σχεδὸν τὰς ἔκαμε σαρανταποδαρούσας.

'Αλλ' ἐστὶ Δίκης ὀφθαλμός κι' ἰδοὺ ἡ τιμωρία
ἐπέρχεται ἀμείλικτος, μεγάλη, καὶ βαρεῖα.
Τὶ δίψα ἐκδικήσεως ἀκράτητος μὲ φλέγει!...
κι' αὐτὰς ὁ μέγας θείαμβος 'στὸν Θεόδωρῃν ἀφείλετο,
κι' ἔλας ὁ κόσμος σήμερ' ἐπικροτῶν θὰ λέγῃ :
«Ὅ, τι Τρικουπῆς ἔδωσε Θεόδωρος ἀφείλετο.»

'Ὅπισω, Σπάθη, 'γρήγορα τὰ τέσσα ὄργανάτα,
τῆς πέντε οὐσαρμονικαί, τὰ δύο κλαρινέτα,
κάθε γράν κάσσα τραντακτὴ καὶ κάθε μπασαβιόλα,
τρόμπαις μαρίναις, πῖτερα, διάφορα ταμπουρά,
σουραύλια, ντέρια, τουμπανα, καθὼς καὶ τὰλλα ἔλα,
ποῦ σὰν τὰκοῦν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πιάνει τόση μουρλα.

Τώρα ποῦ πόλεμος κανεῖς ὅτῃ μέσῃ δὲν ὑπάρχει,
τώρα ποῦ τὸν Θανάπουλο διώρισα Νομάρχη,
τώρα ὅπου ἔμπερδεψα μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας
καὶ παρακλήσεις ἔπαυσαν καὶ ἀπειλαὶ Ραββίνων,
ἀπὸ τοὺς μουσικίζοντας τῶν Ἀθηνῶν πολίτας
ζητῶ τὸ βομβαρδίνιον, τὸ κόρνον, τὸ κταβίνον.

Ὅπισω, Σπάθη, γρήγορα καὶ τρόμπα καὶ μπεπάσο,
πρὶν θυμωμένος καὶ τὰ δρό. ὅτῃ ράχῃ σου τὰ σπάσω.
Ὅπισω καὶ τὸ φλούγκελχορν, ὀπίσω τὸ εὐφώνιον,
τὸ τένορχον, τὸ βόμβαρδον, τὸ ἄλτχορν, τὸ τρομπόνιον,
κι' ὅσα γνωστὰ καὶ ἄγνωστα ἢ μουσικὴ ὀρίζει
κι' ὁ Καίσαρς κι' ὁ Σάϊλερ κατ' ὄνομα γνωρίζει.

ὦ! δότε μου τὸ φλούγκελχορν μὲ τὸν βαρὺν τὸν ἦχον
νὰ παίξω τὴν ἐξαφνικὴν τοῦ πρὶν Νομάρχου παῦσιν,
ποῦ πάντοτε Ἡμέτερον ἀγαπητὸν τὸν εἶχον
κι' αὐτὸς σπουδαίαν ἔκαμε εἰς τὸ Κορδόνι θραῦσιν.
Μὰ δότε καὶ τὸ τένορχον νὰ παίξω λυσσαλέος
τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν καυγᾶ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ὁ Καραπάνος ὁ ὕψηλός ἄς πάρῃ τὰ τρομπόνια
νὰ ψάλλῃ τὰ χρεώλυτρα, νὰ ψάλλῃ τὰ κουπόνια,
νὰ ψάλλῃ καὶ τῶν Τραπεζῶν τὸ φημισμένον δάνειον
καὶ ἀρμονίαν ἐξ αὐτοῦ ν' ἀκούσετε οὐράνιον,
κι' ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
τοῦ Καραπάνου νὰ βαστῶ τὸ ἴσο μὲ τὴν τρόμπα.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐὰν ὁ Δεληγιάννης!...
ὕμνεϊτε τὸν ἐν φλούγκελχορν, ἐν ἄλτχορν καὶ ὀργάνοις.
Ἔως ὅτ' αἱ χεῖρές ἡμίσει τῆς δόξης τὸ σταμνί,
τοῦ μουσηγέτου ἄρχοντος τὴν βασιλείαν ψάλλετε,
διότι κάθε ὄργανον ποῦ τὴν Ἑλῆν ὕμνεϊ
ἀπὸ τὸν Σπάθην πέρνεται καὶ ὅτ' ὁ στράτωνά βάλλεται.

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... εὐὰν ὁ Δεληγιάννης!...
ὕμνεϊτε τὸ Κορδόνι τοῦ οἱ πάντες ἐν ὀργάνοις.
Γιὰ τῆς Ἑλῆς τοὺς μουσικοὺς κακὴ θὰ γίνω Λάμια,
καὶ τώρα ποῦ δὲν ἄφησα εἰς τούτους ὀργανέτο
θὰ τρέχουν ἔξω στοὺς ἀγροὺς νὰ κάνουν μὲ καλάμια
μπεμπάσο, βομβαρδίνιον, εὐφώνιον, κορνέτο.

ὦ Παππαγιαννακόπουλε, σὺ Κάτων Πατρινέ,
Ἡμέτερε παμφίλτατε καὶ ὄνομα σωτήριον,
μὴ τὸν καιρὸν σου ἄδικα περνᾷς ὅτ' ὁ καφφενέ
κι' εὐρέθη πρᾶγμα μιὰ φορὰ γιὰ Κατηγορητήριον.
Τὴν ρεδιγκότα φόρεσε καὶ σφίξε τὸ κονδύλι,
ποῦ τοῦ Τρικουπὴ νὰ φανοῦν οἱ οὐρανοὶ σφονδύλι.

Τοῦ Καζιτώρ' ἡ ἄμαξα, τὰ φοβερά ἐλλείμματα,
ἐκεῖν' αἱ προκαταβολαὶ καὶ τᾶλλα τοῦ ἐγκλήματος
δὲν εἶναι τίποτα θαρρῶ ἐμπρὸς ὅτ' ὀργανέτα,
ποῦ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐσκόρπιζε κι' ἐπέτα,
ζητῶν μὲ ξένα κόλλυθα μνημόσυνον νὰ κἀνῃ,
οὐδὲ κανένα ἐγκλημα τὸ φλούγκελχορν δὲν φθάνει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κἀνω — πῶς ὅτ' ὁ σπῆτι μου ἀνέθη,
στην Νεάπολιν ἀπ' ἀνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συγγραφεῖται
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δρό' ὅτ' ὁ λάδι τρεῖς ὅτ' ὁ ξύδι,

Σῆκω νὰ γράψῃς γρήγορα ἐν ὀργασμῷ μεγάλῳ
ἓνα καὶ γιὰ τὸ φλούγκελχορν καὶ γιὰ τὸ ἄλτχορν
Μὰ γράψε σὲ παρακαλῶ χολὴν καὶ ὄξος χύνων
ἐπτά γιὰ τὸ εὐφώνιον κι' ὀκτώ γιὰ τὸ κταβίνον.
Φανοῦ τραχὺς κι' ἀμείλικτος κι' ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ
κι' ἄς προττεθῇ μὲ τὰ λοιπὰ καὶ μιὰ κλαπαδό.

Ἡλικὴ ἀνακάλυψις μ' αὐτὰ τὰ ὀργανέτα!...
μ' ἐκεῖνα τέλος εὐρομεν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος
ὅτ' ἀποθήκας τοῦ στρατοῦ εὐθὺς πετάξετε τα
ὡς καταισχύνης ὀργανα καὶ σώματα ἐγκλήματος,
κι' ἐκεῖ ἄς μένῃ ἄχρηστος τοσοῦτος θησαυρὸς
κι' ἄς τὸν σκεπάσῃ βαθμηδὸν τῶν χρόνων ὁ εὐρὸς.

Ἄς μὴν ἐξάφουν πώποτε τὰ στήθη τῶν Ἀρχόντων
δι' ἄσματος πολεμικοῦ καὶ τόνων εὐκελεύων.
ἄς μὴν ἡχοῦν εἰς τελετάς, εἰς γάμους καὶ κηδεῖα
ἄς μὴν ὑμνήσουν τρόπαια καὶ τῶν χειρῶν κοῦφματα
οὐδὲ πολέμων λαίλαπας, οὐδὲ καιροὺς εὐδίας,
ὅπου στομάτων νηστικῶν ἀκούονται ρεψίματα.

Ἀνόργανος καὶ ἄφωνος ὁ βίος τῶν ἄς τρέξῃ
καὶ μουσικάντης πώποτε κανεῖς ἄς μὴν τὰ παίξῃ.
Τὸ βόμβαρδον, τὸ τένορχον, τὸ κόρνον, τὸ εὐφώνιον
ἄς μὴν ἡχήσουν παντελῶς ὅτ' ἄστῃ τῆς Παλλὰδος
κι' εἰς λήθην ἄς παραδοθῶν κι' ἀνάθεμα αἰώνιον
ὡς ὀργανα αἰσχύναντα τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Χρῆστος Βλάχος, νέος καλὸς καὶ νουνεχής,
καὶ δὴ τὸ γένος ἔλκων ἀπὸ τῆς Κατοχῆς,
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο ἐσχάτως
καὶ τώρα ὅτ' ὁ πατρίδα πηγαίνει ἀβουκάτος.

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδῃ
ἐν ἀγγελίᾳ εὐχάριστον παχυμετρίως μᾶς δίδει,
πῶς δηλαδὴ ἐσύστησε μεγάλα Πρὶκτοσεῖα
καὶ ὑποκαταστήματα παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐξήσῃ οὕτω πῶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἐκάστου περιοδικοῦ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κι' ὅτ' αἱ ποθεῖ τὸ ἔργον τοῦ πολυώμενον νὰ ἴδῃ
συννένοεῖται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδῃ.

Θερτικῆς καὶ καφφεπλόης ἐκ τῶν πρώτων ἐν εἰσι
αὐτοῦ «Ρωμῆου» τὸ καφφενεῖον τρέχα κατὰ σταυροπῆν
ὅπου κείται παραπλευρῶς τοῦ κουρείου «Ἀψ-Σβύσει»,
ὅτ' ἡ Πλατεῖαν Ὀμονοίας, τὴν τοσοῦτον θορυβώδη.
Ὁ δὲ Σταυρὸς Γεωργίου, καφφετζῆς ἐκ τῶν σπανίων,
διευθύνει ὅπως πρέπει τοῦ «Ρωμῆου» τὸ Καφφενεῖον,
κι' ἔχει μόνον μιὰ δεκάρα ὁ περίφημος καφφές,
ποῦ ἰδέαις κατεβάξῃ ὅτ' ἀκεφάλῃ μας σοφᾷ.

μὲ Λημέριον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμμῇ.